Disparar



Per PepMaria el dc., 29/07/2020 - 13:56

El dia 6 de setembre de1956 la primera ministra índia Indira Gandhi va escriure una carta al seu fill Rajiv explicant-li que havien rebut a casa seva un regal del Maharajà de Rewa: la pell d'un tigre caçat només feia dos mesos. Gandhi se sent trista pel regal perquè creu que aquell tigre hauria d'estar viu a la selva. I acaba expressant un sentiment:

"Estic tan contenta que avui en dia cada cop més gent prefereixi entrar a la jungla amb les seves càmeres enlloc de amb fusells. Em sembla vergonyós privar qualsevol ésser del goig de viure només pel propi plaer.

Amb molt d'amor

Indira"

Paraules precioses en defensa de la vida. Però la idea de substituir el fusell per la càmera m'ha fet pensar que de vegades fer una fotografia és també una forma d'aturar la vida. Al cap i a la fi, per fer fotografies també premem un botó, també disparem. I el resultat és que un paisatge en moviment queda aturat en la fotografia.

Tot ve del fet que els humans tenim el desig de posseir/retenir animals, persones o situacions la vida dels quals se'ns escapa per totes bandes: perquè és una vida infinita en la seva extensió espacial; i vibrant en el seu desenvolupament temporal.

Per això, abans de disparar una fotografia o fixar un record en la meva ment, convé aturar-se, deixar de banda tot desig, i deixar-se envair durant una estona per la infinitud espacial i la vibració temporal del que tinc al davant. Tal vegada aleshores la meva fotografia o el meu record seran una expressió - inadequada però significativa - de la riquesa de la vida que se m'ha revelat.

Perquè al fons de qualsevol ésser, al fons de qualsevol situació, no hi ha un Principi Perfecte, un Motor Immòbil o un Rellotge Precís i Inexorable que ho determinen i ho fixen tot amb un Fusell Etern o una Càmera Divina ("l'Ull al Cel que et mira" de la cançó d'Alan Parsons). Al fons de la realitat que percebem hi ha una Vida infinita que vibra i comunica goig a tots els éssers. Els transmet aquell "goig de viure" que Indira Gandhi considerava vergonyós de privar a qualsevol ésser.

Per desgràcia, el 31 d'octubre de 1984 a les 9h 20 minuts, dos guarda-espatlles de la Primera Ministra van llevar-li la vida tot disparant-li quan arribava a casa seva. Però, tal com havia escrit Indira Gandhi, "cap odi no és prou fosc per projectar ombra sobre l'amplitud del meu amor envers la meva gent i el meu país". La Vida, que no es pot fixar quan disparem una fotografia, tampoc no s'atura quan algú li dispara amb un fusell.

.....

"Si moro d'una mort violenta, com alguns temen i uns pocs estan planejant, sé que la violència estarà en el pensament i l'acció de l'assassí, no en la meva agonia. Perquè cap odi no és prou fosc per projectar ombra sobre l'amplitud del meu amor envers la meva gent i del meu país; cap força no és prou potent per desviar-me del meu propòsit i la meva determinació per tirar endavant aquest país." (D'una nota manuscrita per Indira Gandhi, trobada entre els seus papers després de la seva mort)

"Podran taller totes les flors, però no podran aturar la primavera". Pablo Neruda

.....

· En els darrers dies, en quines ocasions has deixat de disparar perquè la Vida se't comuniqui amb més plenitud?

· Quines primaveres estàs descobrint en el món d'avui, que ningú no pot aturar?